

P&G COMMUNICATION & INFORMATION

Ferdinando Frega — Nando the Scribe

P&G İLETİŞİM VE BİLGİLENDİRME

THE P&G SAGA · 12

Bilgilendirme

İlk iletişim kuranlar çıplak ilkel insanlardı. İlk bilgi verenler ise giyinik ilkel insanlardı, bir de basın kartları vardı.

Yine ilkel insanlar. Hiçbir şey değişmedi. Yalnız ilkler hayatta kalmak zorundaydı, ikinciler ise hayatta kalanları yeniden hayata döndürerek geçimini sağlıyor.

Ama tartışmaya ya da eleştiriye vakit yok — bunlar hiç yapmadığım işler.

Yapmak istediğim, ikisi arasındaki antropolojik farkı hikâyelerle anlatmak.

İlk gerçek iletişim biçimi — ve burada herkes yerinden fırlayacak — sessizliktir.

Sözden önce, sestten önce, jestten önce, duruştan önce, sessizlik pratiği bir insanın zekâsını her zaman işleme ve karar verme yeteneğiyle ölçmüştür — asla tersiyle değil.

Ve bir araya gelen erkekler sessiz kaldılar, yıldızları, soyut olanı, hayal edileni seyrederek — ta ki uzaktan, yalnız olduklarından emin bir grup kadın kendi aralarında konuşmaya başlayana kadar: alçak sesler, kontrollü ton, kontrollü ritim, düzenli bir kadans, her kelime özenle yerleştirilmiş. İşte kadınlar böyledir.

Ama sessizliğin insanlığa bıraktığı ilk ders bir tür içe dönük çekingenlik değil — bir yöntemdir, gerçek kararların alındığı her

alanın içindeki son bir sınırdır.

Yine de sessizliğin içindeki gürültü tam da hiç eksik olmayan şeydir: içeriden gelir ve aynı anda duygusal, bilişsel, mantıksal ve akılcı, içgüdüsel ve duygulanımsaldır.

Ve burada, onu gerçekten idare edebilen tek varlıklar her zamanki gibi kadınlardır — öylesine eksiksiz, öylesine işlevsel ki insan soyunu sürdürme görevi de onlara verildi. (Başka alanlarda — biyolojik, hücresel — doğuran erkekler de var. Ama bu başka türden bir iletişim.)

Burada ele almadığım her şeyi herkesin kendi deneyimine bırakıyorum — en iyi yanımız odur.

Bilgilendirme bana çocukken oynadığımız bir oyunu hatırlatıyor: herkes bir halka olur, ilk kişi bir kelimeyi yanındakinin kulağına fısıldar ve kelime on iki kişiden geçerek sıra boyunca ilerler. Öbür uçtan çıkan şey genellikle bir kahkaha tufanıydı.

Oyun tek bir kelimeyle de bütün bir cümleyle de oynanabilirdi ve şöyle olurdu:

YAŞAYACAK ile başla, on iki geçişten sonra öbür uçtan çıkan kelime ÖLECEK olurdu.

HEPİMİZ YAŞAYACAĞINI BİLİYORDUK gibi bir cümleyle başla, on iki geçişten sonra HERKES ÖLDÜĞÜNÜ BİLİYORDU, CENAZE AYIN 12’SİNDE SAAT 12.00’DE diye geri dönerdi. Ha ha ha ha.

Bugün medyanın bilgiyi tam olarak böyle taşıdığını izliyorum — bir haberin aynı giriş cümlesi yayın organından yayın organına farklı aktarılıyor. Çocuk oyunu sandığımız şey, aslında bir gazete bayii ile bir haber merkezi arasında artık hiçbir farkın kalmadığı bir enformasyon endüstrisinin acı gerçeği.

Sonunda ikisi tek bir ipi paylaşıyor — ikisi de aynı ilkel kökenin çocukları. İnsanların nasıl giyindiğine bakman yeter.

İyi okumalar.

Ferdinando